Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2026. gada 12. martā*

Apelācija – Personāls, kas atbild par kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP) – Starptautisks līgumdarbinieks, ko nolīdzis Eiropas Savienības īpašais pārstāvis Bosnijā un Hercegovinā – Secīgi uz noteiktu laiku noslēgti darba līgumi – Darba līguma izbeigšana pēc Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanās no Savienības – Apelācija, ko iesniegusi dalībvalsts, kura nebija iestājusies lietā Vispārējā tiesā – Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta trešā daļa – Apelācijas pieņemamība – Jēdziens "domstarpības starp Savienību un tās darbiniekiem" – Pretapelācija – Pieņemamība

Lietā C-728/23 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2023. gada 27. novembrī iesniegusi

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *M. Morales Puerta*, pārstāve,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki:

Robert Stockdale, Bristole (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv *N. de Montigny*, advokāte,

prasītājs pirmajā instancē,

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *M. Bauer* un *J. Rurarz*, pārstāvji,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *D. Bianchi*, *G. Gattinara*, *L. Hohenecker*, *T. Lilamand* un *Y. Marinova*, un vēlāk *D. Bianchi*, *G. Gattinara*, *L. Hohenecker* un *Y. Marinova*, pārstāvji,

Eiropas Ārējās darbības dienests (EĀDD), ko pārstāv *S. Marquardt*, *S. Rodríguez Sánchez-Tabernero* un *R. Spáč*, pārstāvji,

Eiropas Savienības īpašais pārstāvis Bosnijā un Hercegovinā, ko pārstāv *B. Bajic*, pārstāve, kam palīdz *E. Raoult*, advokāte,

atbildētāji pirmajā instancē,

TIESA (pirmā palāta)

* Tiesvedības valoda – franču.

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs F. Biltšens [*F. Biltgen*], Tiesas priekšsēdētāja vietnieks T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), tiesneši I. Ziemele, A. Kumins [*A. Kumin*] un S. Žervazonī [*S. Gervasoni*],

ģenerāladvokāts: N. Emiliu [*N. Emiliou*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2025. gada 18. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar šo apelācijas sūdzību Spānijas Karaliste lūdz daļēji atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2023. gada 26. jūlija spriedumu *Stockdale*/Padome u.c. (T-776/20, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2023:422), ar kuru tā daļēji apmierināja iebildi par kompetences neesību un iebildi par nepieņemamību, kuras izvirzījuši atbildētāji pirmajā instancē pret *Robert Stockdale* celto prasību, kuras priekšmets – galvenokārt – bija prasījums, kas balstīts uz LESD 263. 268. un 272. pantu, un kuras mērķis, pirmkārt, bija atzīt par prettiesisku Eiropas Savienības īpašā pārstāvja (turpmāk "ESĪP") Bosnijā un Hercegovinā 2020. gada 17. novembra lēmumu, ar kuru viņš no 2020. gada 31. decembra izbeidza *Robert Stockdale* darba līgumu, un saņemt atlīdzību par kaitējumu, kas viņam nodarīts šī lēmuma dēļ, otrkārt, pārkvalificēt viņa līgumiskās attiecības ar ESĪP par līgumu uz nenoteiktu laiku, treškārt, saņemt atlīdzību par kaitējumu, kas viņam nodarīts dēļ tā, ka Eiropas Savienības Padome, Eiropas Komisija un Eiropas Ārējās darbības dienests (EĀDD) nebija viņam noteikuši skaidru juridisko statusu, un – pakārtoti – prasība par kaitējuma atlīdzību, kas balstīta uz Savienības ārpuslīgumisko atbildību, jo viņa nodarbinātības nosacījumi neesot bijuši saskaņā ar viņa pamattiesībām.

2 Ar pretapelācijas sūdzību *R. Stockdale* lūdz atcelt vai daļēji grozīt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl Vispārējā tiesa daļēji noraidījusi viņa prasību kā nepieņemamu.

Atbilstošās tiesību normas

Eiropas Savienības Tiesas statūti

3 Eiropas Savienības Tiesas statūtu 50.a panta 1. punktā paredzēts:

"Vispārējās tiesas kompetencē ir pirmajā instancē izskatīt domstarpības starp Savienību un tās darbiniekiem, kā minēts [LESD] 270. pantā, tostarp domstarpības starp visām iestādēm un struktūrām, birojiem vai aģentūrām, no vienas puses, un to darbiniekiem, no otras puses, attiecībā uz kurām Eiropas Savienības Tiesai piešķirta jurisdikcija."

4 Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantā noteikts:

"Tiesā var iesniegt apelāciju divos mēnešos pēc tam, kad paziņots lēmums, ko pārsūdz, pret Vispārējās tiesas galīgajiem lēmumiem un šīs tiesas lēmumiem, kas tikai daļēji atrisina lietas būtību vai izlemj procesa jautājumus attiecībā uz kompetences trūkumu vai prasības nepieļaujamību.

Šādas apelācijas var iesniegt personas, kuru prasījumi vai iebildumi nav apmierināti vai ir apmierināti daļēji. [..]

Izņemot gadījumus, kas attiecas uz domstarpībām starp Savienību un tās darbiniekiem, apelācijas var iesniegt arī dalībvalstis un Savienības iestādes, kas nav iestājušās lietā tiesvedības gaitā Vispārējā tiesā. Tādas dalībvalstis un iestādes ir tādā pašā statusā kā dalībvalstis vai iestādes, kas iestājušās lietā tiesvedībā pirmajā instancē."

Lēmums (KĀDP) 2019/1340

5 Padomes Lēmuma (KĀDP) 2019/1340 (2019. gada 8. augusts), ar ko ieceļ Eiropas Savienības īpašo pārstāvi Bosnijā un Hercegovinā (OV 2019, L 209, 10. lpp.) 4. pants "Pilnvaru īstenošana" formulēts šādi:

"1. ESĪP atbild par pilnvaru īstenošanu, rīkojoties [Savienības Augstās pārstāves ārlietās un drošības politikas jautājumos (AP)] pakļautībā.

[..]

3. ESĪP savu rīcību cieši koordinē ar [..] [(EĀDD)] un tā attiecīgajām nodaļām."

6 Šī lēmuma 6. pantā "Komandas izveide un tās sastāvs" noteikts:

"1. Saskaņā ar ESĪP pilnvarām un atbilstīgajiem piešķirtajiem finanšu līdzekļiem ESĪP ir atbildīgs par komandas izveidi. Komandā iekļauj personas, kam ir īpašas zināšanas konkrētos politikas jautājumos, kuras vajadzīgas pilnvaru īstenošanai. ESĪP laikus informē Padomi un Komisiju par komandas sastāvu.

2. Dalībvalstis, Savienības iestādes un EĀDD var ierosināt norīkot personālu darbā pie ESĪP. Šādam norīkotajam personālam atalgojumu attiecīgi maksā vai nu dalībvalsts, vai attiecīgā Savienības iestāde, vai arī EĀDD. Darbā pie ESĪP var norīkot arī ekspertus, ko dalībvalstis ir norīkojušas darbā Savienības iestādēs vai EĀDD. Starptautiskiem līgumdarbiniekiem ir kādas dalībvalsts valstspiederība.

3. Viss norīkotais personāls turpina būt nosūtījušās dalībvalsts, nosūtījušās Savienības iestādes vai EĀDD administratīvā pakļautībā un veic savus pienākumus un rīkojas ESĪP pilnvaru interesēs."

Tiesvedības priekšvēsture

7 Tiesvedības priekšvēsture izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 2.–18. punktā, un šīs tiesvedības vajadzībām to var apkopot šādi.

8 *R. Stockdale* ir Apvienotās Karalistes pilsonis, kurš strādāja par finanšu un administratīvās nodaļas vadītāju ESĪP Bosnijā un Hercegovinā birojā.

9 Saskaņā ar LES 33. pantu 2002. gada 11. martā Padome pieņēma Vienoto rīcību 2002/211/KĀDP, ar ko ieceļ amatā ESĪP Bosnijā un Hercegovinā (OV 2002, L 70, 7. lpp.). Pēc tam Padome pieņēma dažādus secīgus aktus, ar kuriem tā bez pārtraukumiem iecēla ESĪP Bosnijā un Hercegovinā uz noteiktu pilnvaru termiņu.

10 Brīdī, kad *R. Stockdale* cēla šo prasību un kas minēts šī sprieduma 1. punktā, proti, 2020. gada 29. decembrī, ESĪP Bosnijā un Hercegovinā bija iecelts ar Padomes Lēmumu 2019/1340 uz laikposmu no 2019. gada 1. septembra līdz 2021. gada 31. augustam.

11 *R. Stockdale* tika pieņemts darbā ar pirmo darba līgumu uz noteiktu laiku, kas noslēgts ar ESĪP Bosnijā un Hercegovinā, sākot ar 2006. gada 15. februāri un uz laiku, kas nevar pārsniegt pēdējā minētā pilnvaru termiņu. No 2007. gada 1. marta viņš ar ESĪP noslēdza sešpadsmit secīgus līgumus uz noteiktu laiku. *R. Stockdale* pēdējā noslēgtā līguma uz noteiktu laiku (turpmāk tekstā – "apstrīdētais līgums") 5. pantā bija paredzēts, ka tas ir spēkā no 2019. gada 1. septembra līdz 2021. gada 31. augustam.

12 Paralēli *R. Stockdale* parakstīja trīspadsmit trīspusējus līgumus ar Komisiju un ESĪP Bosnijā un Hercegovinā, ar kuriem viņš tika iecelts par biroja vadītāja pienākumu izpildītāju no 2007. gada 1. jūlija. Šajos līgumos bija paredzēts, ka ESĪP nāves vai atkāpšanās no amata, negadījuma vai tādas slimības gadījumā, kas viņam liedz pildīt amata pienākumus, vai starp Komisiju un šo ESĪP noslēgtā finansēšanas līguma izbeigšanās gadījumā *R. Stockdale* kļūst par ESĪP piešķirto līdzekļu pārvaldnieku. Pēdējo biroja vadītāja pienākumu izpildītāja līgumu *R. Stockdale* parakstīja 2019. gada 7. oktobrī.

13 2020. gada 24. janvārī Savienības un Apvienotās Karalistes pārstāvji parakstīja Līgumu par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas (OV 2020, L 29, 7. lpp.; turpmāk tekstā – "Izstāšanās līgums"), kas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas (EAEK) vārdā tika apstiprināts ar Padomes Lēmumu (ES) 2020/135 (2020. gada 30. janvāris) par to, lai noslēgtu Līgumu par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas (OV 2020, L 29, 1. lpp.).

14 Saskaņā ar Izstāšanās līguma 185. pantu tas stājās spēkā 2020. gada 1. februārī. Šī līguma 126. pantā noteikts pārejas periods, kas sākās tā spēkā stāšanās dienā un beidzās 2020. gada 31. decembrī. Saskaņā ar Izstāšanās līguma 127. panta 6. punktu šajā pārejas periodā ikviena atsauce uz "dalībvalstīm" Savienības tiesībās jāsaprot kā atsauce, kas ietver arī Apvienoto Karalisti.

15 2020. gada 24. jūnijā *R. Stockdale* nosūtīja ESĪP Bosnijā un Hercegovinā vēstuli, lai tam uzdotu jautājumus par savām tiesībām un sūdzētos par diskrimināciju gadījumā, ja viņa amats galu galā tiek uzskatīts par lieku un ESĪP Bosnijā un Hercegovinā birojs tiek pārcelts uz Savienības delegāciju šajā valstī un tātad uz EĀDD. It īpaši viņš uzsvēra, ka minētā ESĪP starptautiskajam personālam nav paredzēts nedz atlaišanas pabalsts, nedz tiesības uz bezdarbnieka pabalstu, kā arī nepastāv nekādas tiesību normas par pensiju iemaksām.

16 2020. gada 7. jūlijā ESĪP Bosnijā un Hercegovinā šos jautājumus pārsūtīja Komisijas Ārpolitikas instrumentu dienesta direktorei, norādot, ka *R. Stockdale* uzdod jautājumus par saviem nodarbinātības nosacījumiem, it īpaši, ņemot vērā iespējamo apstrīdētā līguma izbeigšanu saistībā ar Apvienotās Karalistes izstāšanos no Savienības. 2020. gada 13. jūlijā viena no minētā dienesta nodaļas vadītājām atbildēja, ka šis dienests nav atbildīgs par cilvēkresursiem attiecībā uz

KĀDP personālu un ieteica ESĪP sazināties šajā jautājumā ar EĀDD. Viņa uzsvēra arī – ciktāl *R. Stockdale* lūgums attiecas uz finanšu aspektiem, saskaņā ar apstrīdētā līguma noteikumiem viņam nevarēs izmaksāt nekādu atlaišanas pabalstu vai pensiju iemaksas.

17 2020. gada 15. septembrī ESĪP Bosnijā un Hercegovinā vērsās pie EĀDD, pārsūtot tam *R. Stockdale* 2020. gada 24. jūnija vēstuli.

18 2020. gada 28. septembrī *R. Stockdale* vēlreiz nosūtīja vēstuli ESĪP Bosnijā un Hercegovinā, lai pēdējais minētais iegūtu vairāk informācijas par viņa iespējām palikt amatā pēc pārejas perioda. Pēc tam, kad ESĪP vērsās pie Komisijas Ārpolitikas instrumentu dienesta, šī dienesta direktore 2020. gada 2. oktobrī viņam atbildēja, ka Apvienotās Karalistes pilsoņiem neesot paredzēti nekādi izņēmumi un ka viņu līgumi beigšoties 2020. gada 31. decembrī.

19 2020. gada 17. novembrī ESĪP Bosnijā un Hercegovinā pieņēma lēmumu par līguma izbeigšanu, kurā viņš ar uzteikumu izbeidza apstrīdēto līgumu, un lēmums stājās spēkā 2020. gada 31. decembrī (turpmāk tekstā – "lēmums par līguma izbeigšanu").

20 2020. gada 25. novembrī *R. Stockdale* lūdza ESĪP Bosnijā un Hercegovinā pārskatīt lēmumu par līguma izbeigšanu.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

21 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2020. gada 29. decembrī, *R. Stockdale* cēla prasību pret Padomi, Komisiju, EĀDD, kā arī ESĪP Bosnijā un Hercegovinā, un tajā viņš lūdza:

– galvenokārt – pirmkārt, atzīt lēmumu par līguma izbeigšanu par prettiesisku, otrkārt, piespriest atbildētājiem samaksāt viņam 10 000 EUR par morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar šo lēmumu un, treškārt, atjaunot viņu amatā vai – pakārtoti – piespriest atbildētajiem samaksāt viņam 393 850,08 EUR par mantisko kaitējumu, kas viņam šī lēmuma dēļ (turpmāk tekstā – "pirmā prasījumu daļa");

– galvenokārt – pārkvalificēt viņa līgumattiecības ESĪP Bosnijā un Hercegovinā par līgumu uz nenoteiktu laiku un atzīt, ka atbildētāji nav izpildījuši līgumsaistības un konkrēti – pienākumu pienācīgi iepriekš paziņot par līguma uz nenoteiktu laiku izbeigšanu (turpmāk tekstā – "otrā prasījumu daļa");

– galvenokārt – atzīt, ka Padome, Komisija un EĀDD viņa nodarbinātības laikā ESĪP Bosnijā un Hercegovinā birojā attiecībā uz viņa atalgojumu, pensijas tiesībām un citām saistītām priekšrocībām izturējušās pret viņu diskriminējoši; atzīt, ka viņš bija jāpieņem darbā kā Padomes, Komisijas vai EĀDD pagaidu darbinieks un piespriest viņiem samaksāt atlīdzību par kaitējumu, kas radies no tā, ka starptautiskajiem līgumdarbiniekiem, kas pieņemti darbā atbilstoši KĀDP, netiek piemērota pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība (turpmāk tekstā – "PDNK") vai PDNK līdzvērtīgs tiesiskais režīms (turpmāk tekstā – "trešā prasījumu daļa"); un

– pakārtoti – piespriest Padomei, Komisijai un EĀDD, pamatojoties uz viņu ārpuslīgumisko atbildību, samaksāt viņam 400 000 EUR par nodarīto kaitējumu, jo nav ievērotas viņa pamattiesības (turpmāk tekstā – "ceturtā prasījumu daļa").

22 Ar atsevišķiem procesuālajiem rakstiem, ko Vispārējās tiesas kancelejā attiecīgi 2021. gada 11. maijā iesniegusi Komisija un Padome, 2021. gada 12. maijā EĀDD, kā arī 2021. gada 30. jūnijā ESĪP Bosnijā un Hercegovinā, minētie lietas dalībnieki cēla iebildi par nepieņemamību un iebildi par kompetences neesību, konkrēti norādot, ka lēmums par līguma izbeigšanu un iespējamie pārkāpumi, uz kuriem norāda *R. Stockdale*, neattiecas uz viņiem.

23 2021. gada 30. augustā *R. Stockdale* iesniedza apsvērumus par iebildi par nepieņemamību un par iebildi par kompetences neesību, un secināja, ka tās jānoraida.

24 Vispārējā tiesa saskaņā ar tās Reglamenta 130. pantu piekrita lemt par visām prasītāja pirmajā instancē izvirzīto prasījumu daļām un par kompetenci un pieņemamību pirms lietas izskatīšanas pēc būtības.

25 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa daļēji noraidīja atbildētāju izvirzīto iebildi par nepieņemamību un iebildi par kompetences neesību.

26 Iesākumā – kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 167. punkta, Vispārējā tiesa atzina, ka tās kompetencē ir lemt, pamatojoties uz LESD 263. pantu, par pirmo prasījumu daļu attiecībā uz lūgumu pārbaudīt tāda lēmuma par līguma izbeigšanu tiesiskumu, ko pieņēmusi Savienībā ietilpstoša un saskaņā ar Līgumiem izveidota struktūra kā ESĪP Bosnijā un Hercegovinā, un, pamatojoties uz LESD 268. pantu, attiecībā uz prasījumu saņemt finansiālu atlīdzību par morālo un mantisko kaitējumu, kas viņam esot nodarīts minētā lēmuma dēļ. Pēc tam, kad pārsūdzētā sprieduma 139. punktā ESĪP Bosnijā un Hercegovinā tika pielīdzināts Savienības iestādei, kas pieņēmusi lēmumu par līguma izbeigšanu, pārsūdzētā sprieduma 167. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka prasījumi ir pieņemami, ciktāl tie attiecas uz ESĪP Bosnijā un Hercegovinā, un nepieņemami, ciktāl tie attiecas uz Padomi, Komisiju un EĀDD.

27 Savukārt attiecībā uz *R. Stockdale* prasījumiem, lai Vispārējā tiesa uzdotu atjaunot viņu amatā ESĪP Bosnijā un Hercegovinā birojā, no pārsūdzētā sprieduma 168. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa norādīja, ka tai nav kompetences, jo Savienības tiesa principā, tostarp prasības par kaitējuma atlīdzību kontekstā, nevar izdot rīkojumu Savienības iestādēm, struktūrām, birojiem un aģentūrām, neskarot administratīvās iestādes prerogatīvas.

28 Turpinājumā – attiecībā uz otro prasījumu daļu Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 169. punktā to pilnībā noraidīja, pamatojoties uz kompetences neesību. Proti, pirmkārt, minētā sprieduma 84. punktā tā norādīja, ka tās kompetencē nav lemt par lūgumu izdot rīkojumu, kas adresēts ESĪP Bosnijā un Hercegovinā, kā prasītāja darba devējam, lai pārkvalificētu viņa līgumattiecības ar ESĪP par līgumu uz nenoteiktu laiku. Otrkārt, ņemot vērā, ka prasījums, lai Vispārējā tiesa konstatē, ka atbildētāji pārkāpuši līgumsaistības, nav izvirzīts, lai pamatotu atcelšanas prasījumus un prasījumus par kaitējuma atlīdzību, minētā sprieduma 85. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka šī prasījuma mērķis ir vienīgi, lai tā pasludinātu deklaratīvu nolēmumu, kas neietilpst tās ar Līgumiem piešķirtajās kompetencēs.

29 Visbeidzot – pārsūdzētā sprieduma 170. punktā Vispārējā tiesa atzina, ka saskaņā ar LESD 268. pantu tā ir kompetenta lemt par trešo un ceturto prasījumu daļu, kas attiecas uz tā kaitējuma atlīdzību, kas *R. Stockdale* nodarīts konkrēta statusa nenoteikšanas dēļ. Vispārējās tiesas ieskatā – kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 162. punkta – jebkāda kļūdaina bezdarbība tādas vispārējas kārtības pieņemšanā, kas piemērojama KĀDP līgumdarbiniekiem vispārīgi vai ESĪP Bosnijā un Hercegovinā birojā konkrēti, jāattiecina uz Padomi un tādēļ šī prasījumu daļa attiecībā uz Padomi ir pieņemama. Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 148. punktā norādīja, ka Padomei ir

pienākums izstrādāt KĀDP un pieņemt lēmumus, kas nepieciešami, lai veidotu un īstenotu šo politiku, pamatojoties uz Eiropadomes noteiktām vispārējām pamatnostādnēm un stratēģiskajiem virzieniem. Tomēr Vispārējā tiesa uzskata, ka nepieciešamība izveidot tiesisko režīmu, kas piemērojams līgumdarbiniekiem, kuri pieņemti darbā saistībā ar KĀDP, esot saistīta ar šīs politikas īstenošanu un tādējādi esot Padomes kompetencē.

Lietas dalībnieku prasījumi

Apelācijas sūdzības prasījumi

30 Spānijas Karalistes prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl ESĪP Bosnijā un Hercegovinā tiek uzskatīts par atbildētāju saistībā ar prasītāja pirmajā instancē izvirzīto pirmo prasījumu daļu; un

– atzīt, ka pirmā prasījumu daļa attiecībā uz Padomi ir pieņemama, bet attiecībā uz ESĪP Bosnijā un Hercegovinā nav pieņemama.

31 *R. Stockdale* prasījumi Tiesai ir šādi:

– apmierināt Spānijas Karalistes iesniegto apelācijas sūdzību; un

– piespriest atbildētājiem segt tiesāšanās izdevumus, kas saistīti ar šo apelācijas tiesvedību.

32 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

– noraidīt apelācijas sūdzību; un

– piespriest Spānijas Karalistei segt tiesāšanās izdevumus, kas Padomei radušies šajā apelācijas tiesvedībā.

33 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– noraidīt apelācijas sūdzību; un

– piespriest Spānijas Karalistei segt tiesāšanās izdevumus.

34 EĀDD prasījumi Tiesai ir šādi:

– noraidīt apelācijas sūdzību kā nepamatotu vai, ja tas nav iespējams, noraidīt to kā nepieņemamu; un

– piespriest Spānijas Karalistei segt tiesāšanās izdevumus.

35 ESĪP Bosnijā un Hercegovinā prasījumi Tiesai ir šādi:

– noraidīt apelācijas sūdzību kā nepieņemamu vai katrā ziņā kā nepamatotu; un

– piespriest Spānijas Karalistei segt tiesāšanās izdevumus.

Pretapelācijas sūdzības prasījumi

36 *R. Stockdale* prasījumi Tiesai ir šādi:

– daļēji atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– atzīt par pieņemamu otro prasījumu daļu (saistībā ar līgumattiecībām), kuras mērķis ir saņemt atlīdzību par darba devēja pienākumu neizpildi;

– atzīt, ka pirmā un otrā prasījumu daļa (saistībā ar līgumattiecībām) ir pieņemamas, ciktāl tās attiecas uz visiem atbildētājiem;

– atzīt, ka likumdošanas iniciatīva un procedūra, kas paredzēta LESD 336. pantā, netiek uzskatīta par izslēgtu no KĀDP jomas;

– atzīt, ka ceturtā prasījumu daļa (saistībā ar ārpuslīgumisko atbildību) ir pieņemama arī, ciktāl tā attiecas uz Komisiju; un

– piespriest atbildētajiem segt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā un nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā.

37 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

– noraidīt pretapelācijas sūdzību kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu; un

– piespriest *R. Stockdale* segt tiesāšanās izdevumus, kas Padomei radušies šajā tiesvedībā.

38 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– noraidīt pretapelācijas sūdzību kā nepieņemamu vai, pakārtoti – kā nepamatotu; un

– piespriest *R. Stockdale* segt tiesāšanās izdevumus.

39 EĀDD un ESĪP Bosnijā un Hercegovinā prasījumi Tiesai ir šādi:

– noraidīt pretapelācijas sūdzību kā acīmredzami nepieņemamu vai, pakārtoti, kā acīmredzami nepamatotu un

– piespriest *R. Stockdale* segt tiesāšanās izdevumus.

Par pamata apelācijas sūdzību

40 Šajā gadījumā Tiesa izskata apelācijas sūdzību, ko Spānijas Karaliste iesniegusi saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta trešo daļu par pārsūdzēto spriedumu, ar kuru Vispārējā tiesa lēma par iebildi par kompetences neesību un par iebildi par nepieņemamību, ko izvirzījuši atbildētāji pirmajā instancē pret prasību, kuru cēlis *R. Stockdale*, kurš ir bijušais ESĪP Bosnijā un Hercegovinā biroja līgumdarbinieks, un kuras priekšmets ir galvenokārt – prasība, kas pamatota uz LESD 263., 268. un 272. pantu, un mērķis – tostarp atzīt lēmumu par līguma izbeigšanu par prettiesisku un saņemt finansiālu atlīdzību par kaitējumu, kas esot nodarīts šī lēmuma dēļ,

pārkvalificēt viņa līgumattiecības ar ESĪP Bosnijā un Hercegovinā biroju par līgumu uz nenoteiktu laiku un piespriest minētajiem atbildētājiem atlīdzināt viņam nodarīto līgumisko un ārpuslīgumisko kaitējumu.

Lietas dalībnieku argumenti

41 Spānijas Karaliste precizē, ka dienā, kad tika pasludināts pārsūdzētais spriedums, tā bija lūgusi atļauju iestāties lietā Vispārējā tiesā *R. Stockdale* atbalstam, bet vēl nebija atzīta par lietas dalībnieci.

42 Apelācijas sūdzības atbalstam Spānijas Karaliste izvirza divus pamatus, ar kuriem tā apstrīd pārsūdzēto spriedumu, ciktāl Vispārējā tiesa nospriedusi, ka ESĪP Bosnijā un Hercegovinā ir juridiski atsevišķa Padomes struktūra, kas uzskatāma par atbildētāju saistībā ar prasītāja pirmajā instancē izvirzīto pirmo prasījumu daļu.

43 *R. Stockdale* uzskata, ka apelācijas sūdzība ir pamatota.

44 EĀDD un ESĪP Bosnijā un Hercegovinā uzskata, ka apelācijas sūdzība ir nepieņemama un katrā ziņā – nepamatota. Komisija uzskata, ka apelācijas sūdzība ir daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota. Padomes ieskatā apelācijas sūdzība ir nepamatota.

Tiesas vērtējums

45 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta pirmo daļu Tiesā var iesniegt apelāciju pret Vispārējās tiesas galīgajiem lēmumiem un šīs tiesas lēmumiem, kas tikai daļēji atrisina lietas būtību vai izlemj procesa jautājumus attiecībā uz kompetences trūkumu vai prasības nepieļaujamību. Saskaņā ar šo statūtu 56. panta otro daļu šādas apelācijas var iesniegt personas, kuru prasījumi vai iebildumi nav apmierināti vai ir apmierināti daļēji.

46 Minēto statūtu 56. panta trešajā daļā paredzēts, ka izņemot gadījumus, kas attiecas uz domstarpībām starp Savienību un tās darbiniekiem, apelācijas var iesniegt arī dalībvalstis un Savienības iestādes, kas nav iestājušās lietā tiesvedības gaitā Vispārējā tiesā. Tādas dalībvalstis un iestādes ir tādā pašā statusā kā dalībvalstis vai iestādes, kas iestājušās lietā tiesvedībā pirmajā instancē.

47 Kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 41.–43. punktā, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta trešā daļa piešķir dalībvalstīm plašas tiesības iesniegt apelāciju, kas ir atkāpe no 56. panta otrajā daļā noteiktā vispārējā principa, saskaņā ar kuru tikai tie lietas dalībnieki, kuru prasījumi vai iebildumi nav apmierināti vai ir apmierināti daļēji un kuri tādējādi iestājušies lietā Vispārējā tiesā, var iesniegt apelāciju par tās galīgajiem lēmumiem, kā arī par lēmumiem, kuros tiek tikai izlemta lietas būtība attiecībā uz kompetences trūkumu vai prasības nepieļaujamību.

48 Tomēr šajā tiesību normā ir noteikts ierobežojums šīm paplašinātajām tiesībām, jo "gadījumus, kas attiecas uz domstarpībām starp Savienību un tās darbiniekiem" dalībvalsts vai Savienības iestāde var iesniegt apelāciju par galīgo lēmumu tikai tad, ja tā iestājusies tiesvedībā Vispārējā tiesā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2000. gada 5. oktobris, Padome/*Busacca* u.c., C-434/98 P, EU:C:2000:546, 21. punkts).

49 Ņemot vērā šos apsvērumus, jāpārbauda, vai šajā gadījumā Spānijas Karalistes iesniegtā pamata apelācijas sūdzība par pārsūdzēto spriedumu uzskatāma par tādu, kas attiecas uz "domstarpībām starp Savienību un tās darbiniekiem" un tādējādi par nepieņemamu saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta trešo daļu. Veicot šo izvērtējumu, jāņem vērā ne tikai šīs tiesību normas formulējums, bet arī tās konteksts un tā regulējuma mērķi, kurā tā ietilpst.

50 Pirmām kārtām, attiecībā uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta trešās daļas formulējumu jānorāda, ka frāze "domstarpības starp Savienību un tās darbiniekiem" ir formulēta vispārīgi un tajā nav atsauces ne uz nevienu no LESD paredzētajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem. Šajā tiesību normā nav arī nevienas atsauces uz LESD 270. pantu, kurā noteikti īpaši tiesiskās aizsardzības līdzekļi civildienesta strīdu gadījumos, kas atšķiras no vispārējiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, piemēram, LESD 263. pantā paredzētā atcelšanas prasības un LESD 268. pantā kopsakarā ar LESD 340. panta otro un trešo daļu paredzētā prasība par kaitējuma atlīdzību.

51 Otrām kārtām, attiecībā uz kontekstu, kādā ietilpst Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta trešā daļa, jāuzsver, ka saskaņā ar šo statūtu 50.a panta 1. punktu "Vispārējās tiesas kompetencē ir pirmajā instancē izskatīt domstarpības starp Savienību un tās darbiniekiem, kā minēts [LESD] 270. pantā, tostarp domstarpības starp visām iestādēm un struktūrām, birojiem vai aģentūrām, no vienas puses, un to darbiniekiem, no otras puses, attiecībā uz kurām Eiropas Savienības Tiesai piešķirta jurisdikcija".

52 No tā izriet, ka Eiropas Savienības Tiesas statūtu 50.a panta 1. punkts, kurā noteikta Vispārējās tiesas kā Savienības civildienesta tiesas kompetence, attiecas ne tikai uz LESD 270. pantā paredzētajiem strīdiem, proti, uz strīdiem, uz kuriem attiecināmi Eiropas Savienības Civildienesta noteikumi un PDNK, bet arī uz visām "domstarpībām starp visām iestādēm un struktūrām, birojiem vai aģentūrām, no vienas puses, un to darbiniekiem, no otras puses, attiecībā uz kurām Eiropas Savienības Tiesai piešķirta jurisdikcija." Tādējādi šo tiesību normu nevar interpretēt kā tādu, kas ierobežo Vispārējās tiesas kā civildienesta tiesas kompetenci attiecībā uz LESD 270. pantā paredzētajiem strīdiem.

53 Šādos apstākļos nevar uzskatīt, ka frāze "domstarpības starp Savienību un tās darbiniekiem" Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta trešajā daļā attiecināma tikai uz strīdiem, kas pamatoti ar LESD 270. pantu, un nav attiecināma uz strīdiem, kas pamatoti ar LESD 263. pantu vai 268. pantu. Proti, šo statūtu 50.a panta 1. punktā un 56. panta trešajā daļā minētās frāzes "domstarpības starp Savienību un tās darbiniekiem" nozīme un tvērums vienā aktā nevar atšķirties atkarībā no tā, kurā normā šis jēdziens lietots. Jānorāda arī, ka LESD 270. pantā šīs frāzes tvērums ir ierobežots ar frāzi "ievērojot ierobežojumus un nosacījumus, ko paredz Civildienesta noteikumi", un tāpēc šai frāzei noteikti ir plašāks tvērums, ja tā tiek lietota bez šāda ierobežojuma, kā tā ietverta minēto statūtu 56. panta trešajā daļā. No tā izriet, ka konteksts, kādā ietilpst pēdējā minētā norma, neļauj uzskatīt, ka tās tvērums būtu ierobežots tikai ar domstarpībām, kuras pamatotas ar LESD 270. pantu.

54 Šajā ziņā jāatgādina arī, ka saistībā ar tiesu kompetences un tiesiskās aizsardzības līdzekļu ierobežojumiem, kas paredzēti, pirmkārt, LESD 270. pantā un, otrkārt, LESD 263. un 268. pantā, Tiesa jau vairakkārt ir lēmusi, ka ar LESD 270. pantu Savienības tiesām ir piešķirta materiālā kompetence lemt par strīdiem, kuru pamatā ir darba tiesiskās attiecības, kas saista ierēdņus vai darbiniekus ar Savienības iestādēm (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 10. septembris,

Réexamen Missir Mamachi di Lusignano/Komisija, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, 41. punkts, kā arī 2022. gada 5. maijs, Komisija/*Missir Mamachi di Lusignano*, C-54/20 P, EU:C:2022:349, 41. punkts).

55 Tādējādi saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesu kompetencē ir izskatīt jebkuru strīdu starp ierēdni vai darbinieku un Savienības iestādi, kurā viņš nodarbināts, ja strīda pamatā ir darba tiesiskās attiecības, kas ieinteresēto personu saista ar iestādi, pat tad, ja runa ir par prasību atlīdzināt kaitējumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 10. septembris, *Réexamen Missir Mamachi di Lusignano*/Komisija, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, 38. un 42. punkts).

56 Proti, Savienības tiesu kompetence *ratione materiae* civildienesta strīdu gadījumos izriet no attiecīgā strīda izcelsmes, kā noteikts šī sprieduma 54. punktā, nevis no juridiskā pamata, uz kura prasība kā tāda tiek balstīta (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2015. gada 10. septembris, *Réexamen Missir Mamachi di Lusignano*/Komisija, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, 50. punkts, kā arī 2022. gada 5. maijs, Komisija/*Missir Mamachi di Lusignano*, C-54/20 P, EU:C:2022:349, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Trešām kārtām, šī sprieduma 53. punktā izklāstīto interpretāciju apstiprina arī mērķis un nolūks izslēgt lietas, kas saistītas ar civildienesta strīdiem, uz kuriem attiecas Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta trešā daļa, ņemot vērā, ka šī izslēgšana tostarp balstās uz personāla valdības strīdu individuālajam iezīmēm, un tas var novest tikai pie individuālu lēmumu atcelšanas (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2000. gada 5. oktobris, Padome/*Busacca* u.c., C-434/98 P, EU:C:2000:546, 23. punkts) vai Eiropas Savienības iestāžu un struktūru ierēdņu vai darbinieku personīgi ciestā kaitējuma atlīdzināšanas.

58 Proti, kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumu 42. punktā, šajā normā iestādēm un dalībvalstīm piešķirto plašo tiesību mērķis ir ļaut privileģētiem prasītājiem kā "likuma sargiem" vērsties Tiesā, lai saglabātu judikatūras saskaņotību, pat ja tiesvedības Vispārējā tiesā dalībnieki piekrīt tās taisītajam spriedumam. Tomēr, kā norādīts šī sprieduma iepriekšējā punktā, strīdi saistībā ar personāla vadību ir individuāli strīdi, tāpēc iestādes vai dalībvalsts iespējamā prasība neatbilstu šim mērķim. Tālab likumdevējs, neatzīstot paplašinātās tiesības iestādēm un dalībvalstīm, ir skaidri atteicies garantēt šī mērķa sasniegšanu, tādējādi ierobežojot to tiesiskās aizsardzības līdzekļu iespējas līdz tiem, kas paredzēti minēto statūtu 56. panta otrajā daļā.

59 Attiecībā uz tādiem pašiem strīdiem par individuāla rakstura jautājumiem nav nekāda iemesla, kāpēc dalībvalstīm vai Savienības iestādēm būtu jāpiešķir paplašinātas tiesības iesniegt apelācijas sūdzību saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta trešo daļu, un tādējādi iejaukties strīdos, kas attiecas uz KĀDP darbiniekiem – kā šajā lietā aplūkotais darbinieks, jo šādas tiesības tām nav atzītas strīdos, kas attiecas uz Savienības ierēdņiem vai darbiniekiem, kuri rīkojas saskaņā ar LESD 270. pantu.

60 Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, ka Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta trešā daļa, kas paredz izņēmumu no 56. panta otrajā daļā noteiktā vispārējā principa, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas nolēmumiem var iesniegt tikai tie lietas dalībnieki, kas iestājušās lietā Vispārējā tiesā, nevar interpretēt plaši.

61 Šajā gadījumā jānorāda, ka šis strīds, kas attiecas ne tikai uz lēmuma par līguma izbeigšanu prettiesiskumu, bet arī uz finansiālas atlīdzības saņemšanu par kaitējumu, kas esot nodarīts šī lēmuma dēļ, uz līgumattiecību pārkvalificēšanu par līgumu uz nenoteiktu laiku, kā arī uz līgumiskā un ārpuslīgumiskā kaitējuma atlīdzināšanu, ir radies no darba tiesiskajām attiecībām, kas saista *R. Stockdale* ar ESĪP Bosnijā un Hercegovinā biroju.

62 Tādējādi jāuzskata, ka visa šī strīda pamatā ir minētās darba tiesiskās attiecības, jo šis strīds gan attiecībā uz aplūkotā darba līguma izbeigšanas tiesiskumu, gan attiecībā uz finansiālo atlīdzību par kaitējumu, kas esot nodarīts šī līguma izbeigšanas dēļ, var likt Savienības tiesai izteikt vērtējumu par minētajām darba tiesiskajām attiecībām.

63 Turklāt šajā gadījumā ir acīmredzams, ka *R. Stockdale* prasījumi, kas balstīti uz LESD 263., 268. un 272. pantu, attiecas uz lēmumu, kam ir individuāls raksturs.

64 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka šis strīds ir uzskatāms par "domstarpībām starp Savienību un tās darbiniekiem" Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta trešās daļas izpratnē.

65 Šo secinājumu nevar atspēkot ar Padomes, Komisijas un EĀDD atbildē uz Tiesas rakstveida jautājumu sniegto argumentu, ka šo strīdu nevar vienkārši un vienīgi pielīdzināt domstarpībām "starp Savienību un tās darbiniekiem" Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta trešās daļas izpratnē, jo tā priekšmets pārsniedz šo definīciju un attiecas arī uz institucionāliem aspektiem. Proti, nedz šīs normas gramatiskā, nedz teleoloģiskā interpretācija neļauj pakārtot šajā normā minētā izņēmuma, kas saistīts ar frāzes "domstarpības starp Savienību un tās darbiniekiem" interpretācijas tvērumu, strīdā izvirzīto tiesību jautājumu veidam.

66 Tālab Spānijas Karalistes iesniegtā apelācijas sūdzība jānoraida kā nepieņemama.

Par pretapelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku argumenti

67 Pretapelācijas sūdzības atbalstam *R. Stockdale* atkārtoti izvirza četras prasījumu daļas, kas izklāstītas pārsūdzētajā spriedumā, bet neprecizē tās atbalstošos pamatus.

68 Pirmajā prasījumu daļā *R. Stockdale* apgalvo, ka Vispārējā tiesa, interpretējot Lēmuma 2019/1340 4. un 6. pantu kopsakarā ar LES 28. panta 1. punktu un 33. pantu, esot pieļāvusi tiesību kļūdu, ciktāl tā uzskatīja ESĪP Bosnijā un Hercegovinā par KĀDP struktūru, kas var būt lietas dalībnieks tiesvedībā un par vienīgo atbildētāju, uz kuru attiecas pirmā prasījumu daļa. *R. Stockdale* ieskatā Savienības īpašos pārstāvjus nevar pielīdzināt nedz iestādēm, nedz juridiskām personām, un tāpēc tos nevar pamatoti uzskatīt par "Savienības institūcijām vai struktūrām" un izturēties pret tiem tāpat kā pret citām KĀDP struktūrām, kurām vismaz ir atzītas tiesības būt par lietas dalībnieku tiesvedībā.

69 Otrajā prasījumu daļā *R. Stockdale* tostarp apstrīd Vispārējās tiesas izvērtējumu, ka šī prasījumu daļa, pirmkārt, attiecas uz deklaratīvu nolēmumu, un, otrkārt, uz rīkojumu, kas atzīts par nepieņemamu, jo Vispārējai tiesai nav kompetences to izdot. *R. Stockdale* ieskatā Vispārējai tiesai bija jālemj, ka prasījumi par kaitējuma atlīdzību, kas izriet no līguma pārkāpumiem, uz kuriem ir atsauce šajā prasījumu daļā, ir pieņemami saskaņā ar LESD 268. pantu.

70 Trešajā prasījumu daļā *R. Stockdale* apstrīd Vispārējās tiesas analīzi attiecībā uz kārtību, kāda piemērojama starptautiskajam līgumdarbiniekiem, ko darbā pieņēmis ESĪP Bosnijā un Hercegovinā, un viņa ieskatā tā bija jāpieņem, pamatojoties uz LESD 336. pantu.

71 Ar ceturto prasījumu daļu viņš apstrīd Vispārējās tiesas veikto analīzi par prasību noteikt iestādēm atbildību, pamatojoties uz Savienības ārpuslīgumisko atbildību.

72 Komisijas, EĀDD un ESĪP Bosnijā un Hercegovinā uzskata, ka pretapelācijas prasība ir nepieņemama un katrā ziņā – nepamatota. Padome uzskata, ka pretapelācijas prasība ir daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota.

Tiesas vērtējums

73 Saskaņā ar Tiesas reglamenta 176. pantu un 178. panta 1. un 3. punktu lietas dalībnieki, kas iesaistīti lietā, kas izskatāma Vispārējā tiesā, un kuriem ir interese par apelācijas sūdzības apmierināšanu vai noraidīšanu, var iesniegt pretapelācijas sūdzību, kas jāiesniedz ar atsevišķu dokumentu, kas nav atbildes raksts uz apelācijas sūdzību, un kurā ietvertie prasījumi ir vērsti uz Vispārējās tiesas nolēmuma pilnīgu vai daļēju atcelšanu, pamatojoties uz citiem pamatiem un argumentiem, nevis tiem, kas izvirzīti atbildes rakstā uz apelācijas sūdzību.

74 Šajā gadījumā, pretēji Komisijas un ESĪP Bosnijā un Hercegovinā apgalvotajam atbildes rakstos uz pretapelācijas sūdzību, *R. Stockdale* kopā ar savu atbildes rakstu pēc Spānijas Karalistes iesniegtās apelācijas sūdzības paziņojuma ar atsevišķu dokumentu iesniedza pretapelācijas sūdzību.

75 Tomēr Tiesas reglamenta 178. panta 3. punktā paredzēts, ka pretapelācijas sūdzības atbalstam izvirzītajos pamatos un argumentos precīzi norāda pārsūdzētos Vispārējās tiesas nolēmuma motīvu daļas punktus.

76 Tādējādi atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai apelācijas sūdzībā, tostarp pretapelācijas sūdzībā, precīzi jānorāda pārsūdzētā sprieduma, kura atcelšana tiek lūgta, būtiskie elementi, kā arī pamati, kas izvirzīti konkrēti šīs prasības pamatošanai. Šajā ziņā, pat ja iespējams identificēt pārsūdzētā sprieduma būtisko elementu, apelācijas sūdzība, kurā izklāstītie pamati nav pietiekami skaidri un precīzi, lai Tiesa varētu veikt tiesiskuma pārbaudi, jāatzīst par nepieņemamu. Proti, tā kā būtiskie elementi, uz kuriem balstīts pamats, pietiekami loģiski un saprotami neizriet no šīs apelācijas sūdzības teksta, kas formulēts neskaidri un pārprotami, Tiesa nevar veikt tiesiskuma pārbaudi, jo pretējā gadījumā tā lemtu *ultra petita* (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 29. septembris, *Arkema*/Komisija, C-520/09 P, EU:C:2011:619, 61. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2023. gada 23. marts, PV/Komisija, C-640/20 P, EU:C:2023:232, 200. punkts un tajā minētā judikatūra).

77 Nav pieņemami arī tie pamati, kuros tikai atkārtoti vai burtiski pārrakstīti pamati, kas izvirzīti Vispārējā tiesā, bet nav norādīta tiesību kļūda, ko tā pieļāvusi, tos noraidot. Šāda apelācijas sūdzība neatbilst prasībai attiecībā uz pamatojumu, kas izriet no LESD 256. panta, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas un Tiesas reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta. Proti, šāda apelācijas sūdzība faktiski ir lūgums veikt vienkāršu Vispārējā tiesā iesniegtā prasības pieteikuma pārskatīšanu, un tas nav Tiesas kompetencē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 3. marts, WV/EĀDD, C-171/20 P, EU:C:2022:154, 86. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

78 Jākonstatē, ka pamati, kas izvirzīti šīs pretapelācijas sūdzības pamatošanai, neatbilst šī sprieduma 76. un 77. punktā minētajām prasībām, un tas Tiesai liedz veikt tiesiskuma pārbaudi.

79 Proti, kā pareizi norāda atbildētāji, daudzos pamatos, kas izvirzīti, lai pamatotu pretapelācijas sūdzību, nav norādīti pārsūdzētā sprieduma punkti, kuru tiesiskums tiek apstrīdēts, tie ir formulēti ļoti vispārīgi un tajos tikai atkārtoti pirmajā instancē izvirzītie pamati vai kritizēts atbildētāju pirmajā instancē paustais viedoklis, tādējādi pārkāpjot Tiesas reglamenta 178. panta 3. punktu. Pārējie pamati nav izklāstīti skaidri, jo tajos nav norādīti prasījumi vai nav iespējams noteikt pārsūdzētā sprieduma elementus, kuros Vispārējā tiesa būtu pieļāvusi tiesību kļūdu.

80 Tas it īpaši attiecas uz ievada daļu, kā arī uz pirmo prasījumu daļu, kurā prasījumi daļēji nav skaidri un daļēji nav attiecināmi uz apelācijas sūdzību, jo tajos vienīgi atspēkoti citu lietas dalībnieku pirmajā instancē paustie viedokļi un atkārtoti pamati, kas izvirzīti jau Vispārējā tiesā, neprecizējot tiesību kļūdu, ko tā būtu pieļāvusi, tos noraidot. Turklāt, vispārīgi atsaucoties uz to, ka Savienības īpašajiem pārstāvjiem nav juridiskas personas statusa, *R. Stockdale* nav izpildījis prasību pietiekami precīzi izklāstīt būtiskos elementus, kas pierāda, ka Vispārējā tiesa ir nepareizi interpretējusi Lēmuma 2019/1340 4. un 6. pantu kopsakarā ar LES 28. panta 1. punktu un 33. pantu, ciktāl tā uzskatīja ESĪP Bosnijā un Hercegovinā par autonomu struktūru, kas var būt lietas dalībnieks tiesvedībā un par vienīgo atbildētāju, uz kuru attiecas pirmā prasījumu daļa.

81 Attiecībā uz otro prasījumu daļu jākonstatē arī, ka *R. Stockdale* būtiskos elementus nav izklāstījis pietiekami skaidri un precīzi, lai izpildītu šī sprieduma 76. punktā norādītās prasības.

82 Tas pats attiecas uz visu trešo un ceturto prasījumu daļu, kurās *R. Stockdale* arī nav precizējis, kurus pārsūdzētā sprieduma punktus viņš vēlas apstrīdēt.

83 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, pretapelācijas sūdzība neatbilst Tiesas reglamenta 178. panta 3. punktā noteiktajām prasībām un tādēļ jānoraida kā nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

84 Atbilstoši Tiesas reglamenta 138. panta 1. punktam, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā atbilstoši šī reglamenta 184. panta 1. punktam, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

85 Tā kā Spānijas Karalistes pamata apelācijas sūdzība ir noraidīta un Padome, Komisija, EĀDD un ESĪP Bosnijā un Hercegovinā ir prasījuši piespriest tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saistībā ar pamata apelācijas sūdzību.

86 Tā kā *R. Stockdale* pretapelācijas sūdzība ir noraidīta un Padome, Komisija, EĀDD un ESĪP Bosnijā un Hercegovinā ir prasījuši piespriest tam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saistībā ar pretapelācijas sūdzību.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) Noraidīt Spānijas Karalistes iesniegto pamata apelācijas sūdzību kā nepieņemamu.

2) Noraidīt *Robert Stockdale* iesniegto pretapelācijas sūdzību kā nepieņemamu.

3) Spānijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus saistībā ar pamata apelācijas sūdzību.

4) *Robert Stockdale* atlīdzina tiesāšanās izdevumus saistībā ar pretapelācijas sūdzību.

[Paraksti]